

3 Φεβρουαρίου 2022

Τα παζάρια του αγίου Στάρετς Μωυσή

/ [Θαυμαστές διηγήσεις](#)

Ο άγιος Μωυσής της Όπτινα.

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

Ο π. Μωυσής βοηθούσε πάντα αυτούς που είχαν ανάγκη... μ' όποιο τρόπο μπορούσε και μ' απaráμιλλη γενναιοδωρία. Όλοι τον συμπαθούσαν για την Χριστιανική

ακτημοσύνη και την καλή του προαίρεση.

Ιδιαίτερα καλός ήταν στους φτωχούς και στους άπορους. Τους συμπεριφερόταν με πολλή αγάπη και συμπάθεια, επειδή είχε ζήσει κι ο ίδιος τη φτώχεια. Δε θύμωνε όταν του ζητούσαν επίμονα. Έδινε πάντα με ιλαρότητα αυτό που μπορούσε.

Μια φορά καθόταν στο χώρο υποδοχής με καλεσμένους. Μια ηλικιωμένη και φτωχικά ντυμένη γυναίκα μπήκε στον προθάλαμο, κρατώντας ένα μαξιλάρι.

Ο π. Μωυσής την είδε από την ανοιχτή πόρτα και, όπως το συνήθιζε, βγήκε έξω και τη ρώτησε:

- Τι θέλεις;
- Μπάτιουσκα, δε θ' αγοράσεις ένα μαξιλάρι;
- Όχι, δε χρειαζόμαστε.
- Μπάτιουσκα, σε παρακαλώ, κανε μας τη χάρη και πάρε ένα. Έχω παιδιά πεινασμένα στο σπίτι, δεν έχουμε τίποτα να φάμε.
- Και πόσο κάνει αυτό το μαξιλάρι;
- Ενάμισι ρούβλι.
- Α, όχι, είναι ακριβό, Θα σου δώσω ένα ρούβλι.

Και μ' αυτά ο π. Μωυσής πήγε στο κελλί του, πήρε ένα νόμισμα των πέντε ρουβλιών, γύρισε στον προθάλαμο και το 'δωσε στην ηλικιωμένη γυναίκα, κάνοντας πως το νόμιζε για ένα ρούβλι και μουρμουρίζοντας: «Είναι πολύ ακριβό, πολύ ακριβό».

Η γυναίκα υποκλίθηκε κι έφυγε.

Ο π. Μωυσής γύρισε στους καλεσμένους του. Δεν πρόλαβε να καθήσει καλά καλά κι η ηλικιωμένη γυναίκα που 'χε κάνει το λογαριασμό στο μισοσκόταδο, άνοιξε την πόρτα και του είπε:

- Μπάτιουσκα, πρέπει να 'κανες λαθος.
- Πήγαινε, πήγαινε. Σου είπα πως τόσο αξίζει.

Η γυναίκα έφυγε. Το μόνο που άκουσαν οι καλεσμένοι απ' αυτή την ιστορία, ήταν η διαμάχη για ένα ρούβλι. Ο π. Μωυσής έκρυβε συνήθως τα καλό του έργο μ' αυτόν τον τρόπο.

Απόσπασμα από το βιβλίο, «Στάρετς Μωυσής της Όπινα», Αθήνα 1997,
μετάφραση, επιμέλεια Πέτρου Μπότση.